

El Xiprer va néixer fa 15 anys de la mà de la Mercè i el seu marit, Xavier Quincoces, de qui és viuda des de fa nou anys.

Com vau començar?

Ens vam posar a arreglar la casa i vam començar dues voluntàries i el meu marit amb set persones acollides. Va ser fruit de la inspiració. De fet, quan fa més de 30 anys vam venir a aquesta casa on jo havia nascut, can Riera dels Cavalls, ja va servir de parròquia, de parc, però quan el barri es va anar equipant va quedar buida i d'aquí va néixer la idea.

I Càritas us va recolzar.

Ens van proposar que ho féssim amb Càritas, i Càritas va dir que sí. És un projecte atípic, i de sempre el que hem volgut és que fos la ciutat qui doni el suport i l'alè.

Ja teniu molts granollerins implicats.

Sí, sobretot gràcies a l'associació Amics del Xiprer. Amb dos anys ja són més de 700 i ens aporten més de 7.000 euros al mes! Entre tots plegats estem fent un procés de canvi.

Quin canvi?

Prendre consciència. És molt diferent sentir que hi ha molts pobres que "tocar" una mare que l'han desnonat. Tenim 130 voluntaris, a part d'un integrador social i una secretària, i tots diuen que El Xiprer els ajuda a ser més persones.

És a dir?

Aquest donar, aquest donar-se, la generositat que vivim, aquest clima de companys i amics, ens transforma.

Generositat ve de "generar".

Això està ben dit. Aquí intentem generar moltes coses! Sobretot confiança: és una casa de confiança. No es tracta només de dipositar coses per a l'altre perquè "jo sóc més ric de temps i diners".

Ai, la caritat mal entesa!

L'últim que volem és l'actitud de "jo que tinc, dono", perquè en essència tots som iguals: tots podem, i volem, rebre i donar. El que ens diferencia són les condicions econòmiques. Si tu haguessis nascut a l'Àfrica, com series?

Potser millor.

Volem que les persones que vénen sentin que ens estimem i que algú els estima, que algú està dependent d'ells. Als que han d'anar al metge els acompanyem al metge, si n'hi ha que es moren els acompanyem a morir, si hi ha una dona embarassada l'acompanyem a fer néixer la criatura...

Feu de família.

Jo el que dic és que tot és una oportunitat que t'ha donat la vida gratuïtament. Que puguin sorgir iniciatives com El Xiprer és perquè hi ha hagut el canvi interior que et deia, un canvi que també és un regal de la vida després d'haver patit molt.

És el cas del teu marit i teu.

Nosaltres la situació dura la vam viure amb la nostra primera filla, amb paràlisi cerebral. Vam estar vuit anys que no dormíem perquè tenia crisis respiratòries. Quan et passa una cosa així és quan et qüestionen la vida i Déu, i "per què jo i no un altre".

Qüestionar-se Déu sent creient...

Jo em preguntava on era Déu, que és bo, a casa nostra. Deia: "O el Déu que m'han ensenyat no és Déu, o Déu no m'agrada".

Vas trobar-hi resposta?

Vaig tenir la sort de fer una experiència de com Déu m'estimava. Tenia 28 anys. Ho vaig notar d'una manera molt forta. El meu marit igual, al cap de pocs dies.

Explica'ns-ho.

Em vaig notar oberta a rebre la gràcia de viure amb més plenitud, tot i que ja vivia amb plenitud, perquè els fills s'estimen amb bogeria, i els deficients encara més perquè has d'estar molt per ells. Em sentia tan estimada que sabia que tot estava sota aquesta força d'amor. Com quan estàs enamorat!

Quina experiència.

Mai més m'he qüestionat Déu ni la vida. Amb el nostre quart fill, que tenia una deficiència profun-